

Boštjan Putrih

O mojem delu

Pred javnostjo se pojavljam včasih zelo pogosto, včasih pa tudi celo leto nimam razstave. Takrat nastaja v mojem ateljeju največ. Dopolnjujem in razčiščujem svoj koncept dela in iščem nove rešitve. Pravkar končani reliefi in kipi so razpostavljeni okrog mene, da lahko »diham« z njimi. Že v nekaj mesecih mi potrdijo svojo kvaliteto, omogočen mi je izbor. Nekatera šibkejša dela zavržem ali jih ohranim za lastno informacijo. Isto velja za skice, risbe in akvarele.

Sem takšne narave, da vedno nekaj spreminjam, prizadevam si za nove nianse likovnega izraza, za nov pristop k delu. Ko je načrtovani opus izčrpan, že vzporedno razvijam drugi. To je neprestano tekmovanje s samim seboj in samo to me poleg moje izredne žene Simone in hčerke Kaje ohranja aktivnega tudi takrat, ko ne gre vse, kot bi si človek želel.

Drznem si oceniti, da so moja dela samonikla. Z zavestjo o okolju, dogodkih, spoznanjih, z mojim načinom razmišljanja in interpretiranja okolja in časa se mi rojevajo nova dela, neobremenjena in v svoji dorečenosti nedokončna.

Ker obvladam kiparsko obrt, me navdaja prijeten občutek, da nimam pri delu nobenih težav z izvedbo, tako da je zame najpomembnejše, kako uresničiti idejo, in ne, kako nekaj zmodelirati ali narisati.

V ateljeju opazujem trinpolletno hčerko, kako ji pod prstki nastajajo iz gline oblike, in se spominim, da je moj oče, tudi kipar, nasprotoval, da bi prišel v kakršenkoli stik z glino. To svoje ravnanje je opravičeval, češ da mi ja ne bi kdaj prišlo na misel, da bi bil kipar. O svojem poklicu je menil, da je težaški, menil pa je tudi, da se je težko prebiti v likovni svet. Po svoje je imel prav.

Sam ne vem, kako sem pri štirih, petih letih zagrabil za svinčnik. Ko sem bil star dobrih pet let, sem dobil dvoje nagrad: drugo nagrado na mednarodnem tekmovanju v New Delhiju in drugo nagrado na podobnem tekmovanju v Tokiu. Lepa darila, pokal, plaketa, vse to je bila zame velika spodbuda in sem od tedaj nekaj let risal in risal. Potem sem za osem let, vse do končane klasične gimnazije, na svoja risarska hotenja pozabil.

Nekaj mesecev pred vpisom na akademijo sem praktično prvič modeliral. Oče je bil takrat že pet let mrtev. Po končani akademiji in specialki sem leto dni obiskoval mednarodno univerzo za umetnost v Benetkah. Tam sem poslušal predavatelje, svetovno priznane osebnosti s področij arhitekture, kiparstva in likovne teorije. Ob poslušanju sem se zavedel, da s podobnim načinom in pristopom lahko rešujem lastne likovne probleme s svojega zornega kota. Od takrat ne iščem potrdila za kvaliteto svojega dela v okolici, opiram se le na lastno moč presojanja in na kritičnost do samega sebe.

Pri figuri Martina Krpana sem spoznal, da obvladam tudi način modeliranja iz obdobja, v katero je Levstik postavil Krpana. Krpanu sem dal Levstikov obraz, izognil pa sem se karikiranju. Uspelo mi je narediti podobo močnega, ponosnega človeka. Deli modelacije dajo opazovalcu vedeti, da je kip nastal v sedanjem času.

Svoje kipe nerad razlagam. To uničuje čar narejenega. Zato gledalcu vedno prepuščam sproščene asociacije in svoboden pristop k svojim delom.

Zadnje čase so me večkrat vprašali, kaj imajo moji kipi živali in ljudi na hrbtih in nad glavami. Da jih ne bi begal, jim razložim, da ob že v preteklosti nešteto obravnavanih temah živali, aktov lahko poleg svojega načina modeliranja, postavitve, obravnavanja površine plastik dodam kipom nekaj, kar jih poudarja, jim da večjo izrazno moč, drugo dimenzijo. Povem jim, da je ta nadgradnja zame zrealna slika spoznanj o modelirani živali ali aktu.

Dan za dnem modeliram v prijetnem okolju. Radio tiho igra in pogled mi vsake toliko časa uide k Simoni ob kolovratu. Opazujem, kako pod njenimi prsti nastajajo vedno nove keramične oblike.

Boštjan Putrih, rojen leta 1947 v Ljubljani, leta 1971 diplomiral na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani na oddelku za kiparstvo in grafiko. Leta 1971 diplomiral na kiparski specialki ALU, Ljubljana. V letu 1971/1972 študiral na Università Internazionale D'Arte v Benetkah. V letu 1972/1973 študijsko izpopolnjevanje v Londonu, leta 1983 pa v Parizu. Doselej je razstavljal na 21 samostojnih razstavah v Ljubljani, Kopru, Portorožu, Celju, Radovljici, Kočevju, Novem mestu, Milanu, Lausanni, Parizu in Bagdadu ter na 43 skupinskih razstavah. Nagrade: študentska Prešernova nagrada, druga nagrada Ex tempore v Piranu, odkupna nagrada Intart, Celovec 1976, odkupna nagrada na Osmem bienalu male plastike, 1987, diploma za kvaliteto na področju kiparstva, I.A.C., New York, 1988.